

MARADJ SZEXI

ÉS

NE ÖLESD MEG MAGAD!

Átfogó gyakorlati
útmutató

Karen Kilgariff
és Georgia Hardstark

„Egy könyv, TELE mindazon JÓ TANÁCCSAL, amiket az ANYUKÁD NEM MONDOTT EL.”
– *Jenny Lawson, New York Times bestsellerszerző*

Karen Kilgariff
és **Georgia Hardstark**

MARADJ

SZEXI

ÉS

NE ÖLESD

MEG!

MAGAD!

Átfogó gyakorlati
útmutató

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

KAREN

Norah Grace-nek

GEORGIA

*Kim Murphy Friedman emlékére,
akinek a terápiajára jártam a könyv írása közben*

Megan Lara műve

MARADJ SZEXI
ÉS NE ÖLESD MEG MAGAD
ÜLJÜNK GÖRNYEDTEN, ÉS BESZÉLJÜNK EGYENESEN

ÜLJÜNK GÖRNYEDTEN, ÉS BESZÉLJÜNK EGYENESEN: KAREN BEVEZETŐJE

Ó, hellóóó!

Üdvözlünk, ez itt az első könyvünk! Nagyon örülünk, hogy csatlakozol hozzánk! Hát nem furcsa? Pedig igaz! Nekünk is furcsa még. Sosem írtunk könyvet ezelőtt. Azt sem tudjuk, mihez kezdjünk magunkkal!

Kezdjük azzal, hogy tiszta szívből köszönjük, hogy megvetted a könyvünket. Mindennél többet jelent számunkra az, hogy velünk vagytok! Tudjuk, hogy sokan fiatalok vagytok és éheztek, és abból éltek, amit össze tudtok ügyeskedni, meg abból, amit öreg kabátok zsebéből össze tudtok kotorni. Ezért tudjuk, hogy ez a kiadás valódi áldozatnak tekinthető. Isten áldása szálljon reátok, gyermekek. A mennyek országa legyen a tiétek. Habár meglehet, hogy nem vettétek meg a könyvet, csak a könyvtárból kölcsönöztétek ki, és az egyetlen áldozat, amit hoztatok ezért, hogy elvonszoltátok a seggeteket a könyvtárig. Akárhogy is, tetszik a hozzáállásotok. Mi is szeretjük a könyvtárat. Soha ne változzatok

meg! Arra is van esély, hogy a nővéretek éjjeliszekrényéről emel-
tétek el a könyvet, míg ő a zuhany alatt állt, majd később, amikor
rákérdezett, hogy láttátok-e azt valahol, azonnal ellentámadás-
ba lendültetek, hogy helyre tegyétek, amiért rólatok ilyet felté-
telez! Még szép! Mi mellettetek állunk és támogatunk bennete-
ket, bármilyen formában is igénylitek azt. Isten áldjon mindany-
nyiónkat, de leginkább mégis azokat, akik tényleg adtak ki pénzt
ezért a könyvért.

Várjatok, csak még egy pillanat. Talán épp most egy könyves-
boltban állodogáltok, és ezt a bevezetőt méregetitek, hogy eldönt-
sétek, tetszeni fog-e a könyv vagy sem. Na, mi az ítélet, tisztelt
bíróság? Meg vagytok elégedve? Elégedettek vagytok bármivel is?
Tudjátok mit? Mi lenne, ha nem fogdosnátok tovább a mi csodá-
latosan érintetlen kiadványunkat, és egyszerűen csak megvenné-
tek? Sőt mi több, vegyetek egyszerre hármat! Úgy bizony! Tegyé-
tek, amit mondunk! Ezt kapjátok ki, fordult a kocka! Egyébként
köszönjük. Kedveljük a húzd meg-ereszd meg hozzáállásokat az
anyag kérdésekben. Egyáltalán nem idegesítő. Csak azt akarjuk
az értésetekre adni, hogy bárhogy is kaparintottátok meg a köny-
vünket, mi nagyra értékeljük az erőfeszítéseketek.

Normális esetben a podcastunkon keresztül szólunk hozzátok,
ahol csak mikrofonok, kanapék és levegő a kellékek, de most pa-
pírt és tollat ragadtunk, és a kis szösszeneteinkből kultúra ke-
rekedett. Úgy bizony, a gagyi kis krimi-komédia podcast, amit
sutyiban hallgattatok munka közben, valahogyan megtalálta az
útját, és átalakult... (DOBPERGÉS, MAJD EGYRE ERŐSÖ-
DŐ ZENEKARI FELVEZETÉS) irodalomká. Kitértünk a fül-
hallgatótokból, és papírra öntjük magunkat, mint két Edna St.

Vincent Millay¹. Gyertek, és igyatok belőlünk egy nagyot. Meglátjátok, kaptok tőlünk hideget és meleget is.

Ja, hogy sosem hallottatok még rólunk azelőtt? Hát persze, megértjük. A podcastolás elég új dolog. Hadd mutakozzunk be. Mi vagyunk a házigazdái a *My...* hogy mi? Még sosem hallgattatok podcastot, azt sem tudjátok, hogy működik, és nem is érzitek úgy, hogy szeretnétek belekeveredni ebbe az egészbe? Oké. Nem vagytok egyedül. De mielőtt még elindulnátok, hogy válasszatok egy másik könyvet, aminek a címében szerepel a „szexi” szó, hadd meséljünk el egy kis történetet. Ez a történet két csajról szól, akik egészen kényelmes életet éltek Los Angelesben, a 2010-es évek vége felé. Egyiküket Georgiának hívták, aki – teljesen leegyszerűsítve mindkettejük hihetetlenül összetett és változatos életútját – a Cooking Channel házigazdája volt, a másikuk, Karen pedig tévésorozatokot írt. Egyszer egy halloweenes bulin, ahol mindketten részt vettek, elkezdtek beszélgetni egy új HBO-sorozatról, a *The Staircase*-ről. A történet egy férfiről szól, akit a felesége meggyilkolásáért állítanak bíróság elé. A két lány rádöbbsent, hogy mindketten megszállottan szeretik a gyilkosságokról szóló történeteket, és nagyon megörültek, amikor végre találtak valakit, akivel tudnak ezekről beszélgetni. Így is tettek. Csak beszélgettek és beszélgettek. Néhányan csatlakoztak hozzájuk, mások továbbálltak, aztán hamarosan mindenki kiment a konyhából, kettőjük kivételével. Ezután megbeszélték, hogy együtt ebédelnek. Ahol aztán még többet beszélgettek. Ezt többórányi kávézás és beszélgetés követte. Amikor legközelebb találkoztak, Georgia azt javasolta,

¹ Pulitzer-díjas amerikai költőnő és drámaíró (1892–1950).

hogy indítsanak egy podcastot megtörtént bűnesetekről. Miért is ne? Már mindkettőjüknek volt saját podcastja, úgyhogy tudták, hogy ez mivel jár. Így hát megállapodtak, hogy adnak az ötletnek egy esélyt. UGORJUNK A JELENBE: több száz epizód, milliós hallgatottság, telt házas nemzetközi turné és egy könyvszerződés. Amolyan rózsaszín lányregénybe illő eset. Mi mindenesetre nagyon élvezzük.

Oké, most, hogy mindenki tudja, hányadán állunk, térjünk vissza a könyvre. Rengeteg energiát fektettünk a létrehozásába, és igen sokat szenvedtünk vele. Az elmúlt másfél évben ismeretlen vizeken hánykolódtunk a Haditengerészet *Írj-egy-könyvet* nevű hajójának utasaiként. Zabolátlanul és vakon vágunk neki a számkra teljesen ismeretlen utazásnak, bizonytalanul, hogy vajon milyen lesz az étel a büfében, félve attól, hogy a többi utas nem lesz kedves hozzánk. Szorongtunk. Tengeribetegek voltunk. Azt mondtuk magunknak: „Csak próbáljuk meg valahogy egy darabban átvészelni ezt a metaforikus könyves-hajós utazást. Nyugodjunk le. Viselkedjünk természetesen. Ne, ne füttyöréssz, te féleszű! Az épp az ellentéte a természetes viselkedésnek. Miért gondolja mindenki azt, hogy a füttyülés lazaságot jelent? Ez szó szerint az egyik legfurcsább dolog, amit a nyilvánosság előtt tehetsz, úgy, hogy közben nem szeged meg a törvényt. Csücsörítő ajkaid közül kilövellni a levegőt, úgy, hogy az valami recsegő kis dallam hatását keltse, akár egy bágyadt madárimitátor. Semmi kivethető dallam, de még annak a leghalványabb terve sem érzékelhető. Csak valamiféle hosszan és hangosan kifújtt levegő a csókra húzott ajkak között. Milyen jobb módja is lenne, hogy tudasd a világgal, mennyire fesztelen vagy.” Hoppá, elnézést. Kissé eltértünk a témától.

MERT KEDVES BARÁTAINK, EZ AZ IRODALOM HATALMA!

A lényeg – és nincs sok író, aki elég bátor ahhoz, hogy bevallja az igazat, de mi kimondjuk –, hogy könyvet írni bizony egy kicsit félelmetes. Azzal a fenyegetéssel kell szembenézned, hogy csáló vagy, de ahelyett, hogy elinalnál és elrejtőznél a szégyen elől, te csak nézel egyenesen bele a tükörbe. Ami pedig teljesen természetellenes. Nekiindulsz egy ötlettel, ami kedvedre való. Leírod az ötletet. Hagyod pihenni öt napig, és amikor újra visszatérsz hozzá, a szavak szinte átrendeződtek a papíron. Mostanra az ötleted alakot váltott, és a legostobább dolognak tűnik, amit valaha hallottál. Tehát igyekszel kijavítani, egyre csak javítgatsz, míg „monitorvak” nem leszel, minden öröm elszáll a lelkedből, és azt sem fogod tudni, hogy melyik szó mit jelent. Aztán jöhet a második fejezet!

De ezt kapjátok ki: megcsináltuk! Mégiscsak befejeztük a könyvet. Így kellett, hogy legyen, nem igaz? Hiszen most itt tartjátok a mocskos kis kezeitek között. Mindenkinek így a legjobb. Ráadásul a könyvünk végre bekerül a Kongresszusi Könyvtárba is! Ez kábé mindig is rajta volt a bakancslistánkon.

Amikor megállapodtunk, hogy megírjuk ezt a könyvet, rengeteg különböző ötletünk volt azt illetően, hogy milyen is legyen, de azután leülepítve mindezeket, mind ugyanarra a koncepcióra épültek: nagy csilivili oldalak, szép képek, néhol egy-két sokatmondó mondat az egységről, vagy mondjuk a lélekről. Amilyen kinyomtatott Instagram, vagy mint egy szakácskönyv a sok bonyolult recept nélkül. Rövidke és cuki, csak annyira hosszú és olyan mélyenszántó, mint egy értelmes kisgyerekek szánt képeskönyv. Majd a könyv legvégére tennénk valamiféle kihajtogatható

naptárat, bemutatva félmegtelenül az összes kedvenc íródat, akik megtörtént gyilkosságokat vetettek papírra. De ízlésesen persze. Gyakorlatilag olyan könyvet képzelünk el, amelyeneket egy hét-tel karácsony után a kiárusításokon ömlesztve megtalálsz az Urban Outfitters üzletekben. Utólag már belátjuk, hogy nagyon alacsonyra tettük a lécet.

Úgy tűnt azonban, hogy a magasabb hatalmaknak más tervei voltak. Ők azt akarták, hogy adjuk bele teljes valónkat a könyv írásába. Na és persze, hogy ne használjunk annyi képet. Ez a hír teljesen megrémített minket.

„Egyszerűen írjatok azokról a dolgokról, amikről a podcastban beszéltek – mondták. – Arról írjatok, amit tudtok.”

Épp ez a probléma. Tudjátok, a három év alatt, amíg a podcastot csináltuk, ha volt valami, amit megtanultunk, akkor az az, hogy semmit sem tudunk. Egyáltalán semmit. Nincsenek földrajzi ismereteink, gondjaink vannak a kiejtéssel, a római számokkal, a százalékszámítással, a New Jersey-i Cherry Hill bevásárlóközponttal, a dátumokkal, a nevekkal, a törvényekkel, de leginkább mindennel. Ez igazán szégyenletes felismerés volt. Ugyanakkor vicces is. A folyamatosan felszínre kerülő hibáink ráébresztettek minket arra, hogy mennyire hiányos oktatásban részesültünk, és arra a szokásunkra, hogy szinte kényszeresen kitöltjük a lyukakat holmi feltételezésekkel. Minden felvétel készítésekor jól tudjuk, hogy a tudatlanság ásta verem valahol ott leselkedik a lábunk alatt. Ez a felismerés kissé nyugtalanító volt, és elvesztettük a bizalmunkat az addig szilárdnak hitt talajban. A kezdetekben emiatt az volt az érzésünk, hogy rossz, amit csinálunk.

De az irónia az egészben (ez egy irodalmi kifejezés): az emberek mégis hallgatták. Néhányan még szerették is a műsort.

A hibáinkból indultak ki a beszélgetések, és ez adott lehetőséget más embereknek is, hogy bekapcsolódjanak. Ez a helyzet minden, a miénkhez hasonló hobbiival: az interneten mindig akad olyan ember, aki egy kicsit jobban szereti, mint te magad. Ők még nálad is egy kicsit megszállottabbak, kicsit jobb az emlékezőképességük és teljesen be vannak indulva.

Rémületes volt ezt felismerni. Kaptunk e-maileket arról, hogy rossz dátumot mondtunk, hogy kihagytunk egy részt a történetből, vagy hogy nem helyesen ejtettük ki egy város nevét. Mindez rossz érzés volt, mintha nem készültünk volna fel rendesen a műsorra. Az üzenetek viszont mindig udvariasak és viccesek voltak, és ekkor jöttünk rá, hogy az embereket, akik írnak nekünk, izgalommal tölti el, hogy informálhatnak minket. Mert ez a legjobb része a megtörtént gyilkosságoknak. Nincs semmi, ami jobban lázba hozna, mint amikor beszélgetsz valakivel egy esetről, és kiderül számodra, hogy a másik nem ismeri az ügy bizonyos részleteit.

Most már ti is szakértők vagytok! Megnézitek a híreket, majd továbbadjátok a fontos információt, ahogy az hozzátok is eljutott. Ez egy izgalmas és remek módja az idő eltöltésének, például egy halloweenes bulin.

Ahogy a podcastunk egyre ismertebb lett, rájöttünk, nemcsak hogy feltárhatjuk magunkat a legmélyebb és legtökéletlenebb valónkban, de a hallgatóságunk igazából ezt is kedvelte jobban. Az emberek, akik hallgatták a műsort, igényelték a teljes, néha ízetlen, néha zseniális beszélgetéseinket is, nemcsak a borzalmas gyilkosságok részleteinek tényszerű felsorolását. Kapcsolat jött létre közöttünk. És ahogy az egy jó kapcsolatban működik, megbíztunk bennetek, és beismertük nektek az összes szörnyű

hibánkat, amiket tinédzserkorunkban és a húszas éveinkben (no meg a harmincasokban) vétettünk, hogy nevetve azt mondhasátok: „Én is pont ezt csináltam!”, vagy összerezzentek, és azt mondjátok: „Na, én ezt soha nem fogom csinálni!” Azt, hogy ez mennyire jön be nálatok, egészen az első chicagói élő fellépésünkig nem tudtuk.

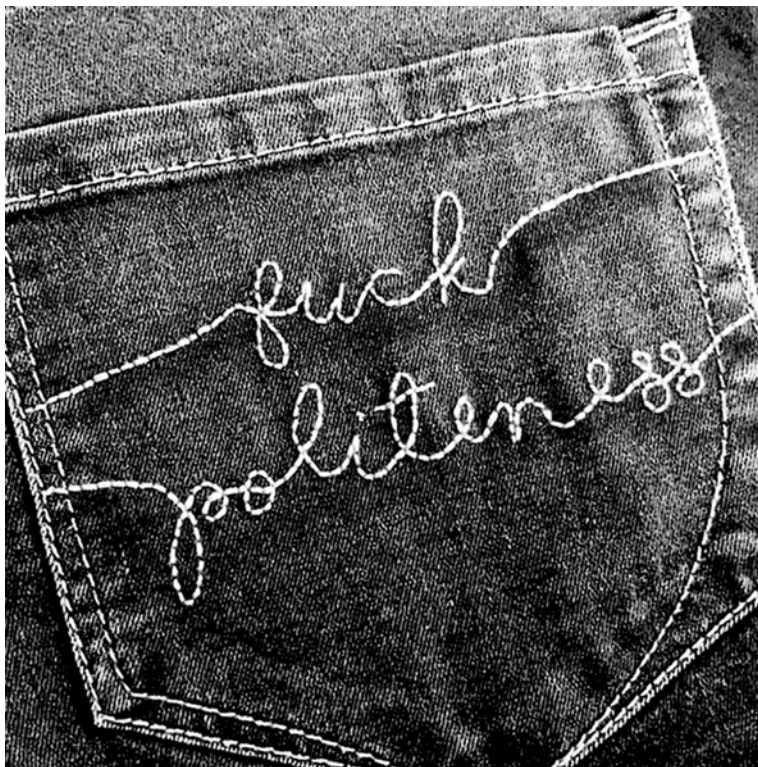
Felkérték minket egy előadásra a chicagói Podcast Fesztiválon, az Athenaeum Színházban. Vagy nem is kérdeztük, hogy hány embert tud befogadni a színház, vagy egyszerűen csak nem figyeltünk oda, amikor mondták, de amikor elkezdték játszani a bevezető zenénket, és felmentünk a színpadra, a lelkes üdvözlés letaglózott minket. Egyszeriben egy csomó ember, aki egészen addig csendesen hallgatott minket, most tudatni akarta velünk, hogy itt van. NAGYON hangos volt! És ez az egész hihetetlenül borzongató volt.

Fogalmunk sem volt arról, hogy mit csinálunk, de ez semmit sem számított. Az a közönség azért volt ott, mert bejöttünk nekik, és tudomásunkra hozták, hogy mennyire örültek nekünk. Olyan megindító élmény volt, hogy az előadás végén meghívtunk mindenkit, hogy találkozzunk az előcsarnokban, hogy tudjuk igazán üdvözölni egymást. El is jöttek. Azon az estén hatszáz emberrel ismerkedtünk meg. A színházi dolgozók valószínűleg nem voltak elragadtatva a rögtönzött ötletünktől, de biztosították nekünk a helyet, és túlórztak is azért, hogy az egész találkozó létrejöjjön. Az volt az első este, hogy találkoztunk a gyilkosságok iránt érdeklődők közösségével, akik elmondták nekünk, hogy imádnak minket, és hogy jól csináljuk, amit csinálunk. Képzeltetek, hogy meglepődtünk!

Szóval most, hogy megírtuk ezt a könyvet néhány olyan témáról, amikhez vissza-visszatérünk a műsorunkban, és amik sokat jelentenek mindkettőnknek, a végeredmény kicsit személyes és kicsit zavaros. Tudassátok majd velünk, ha valamit rosszul csináltunk.

Athenaeum Színház, Chicago, 2016. november

Danyell Adams műve

piccsába az udvariassággal

1. FEJEZET

PICSÁBA AZ UDVARIASSÁGGAL!

GEORGIA: Az egész arról szól, hogy tudod elkerülni az Érzést. Te is ismered az Érzést. Ez az a fájó, felkavaró csalódás, amit akkor érzel, amikor valaki egy olyan igazán szemét dolgot mond vagy tesz, ami teljesen váratlanul ér, és ösztönös udvariassággal úgy teszel, mintha nem történt volna semmi, vagy hagyod megtörténni a dolgokat, vagy teljesen lefagysz. Aztán később persze eszedbe jut a millió szellemes válasz, amivel visszavághattál volna, a megannyi lépés, amit megtehetnél volna, a megannyi tökéletes szög, ahonnan állon rúghattad volna az illetőt. Hajnali háromkor álmatlanul forgolódsz, és magadban dühöngsz, amiért nem mondtad, csináltad és rúgtad, amit és akit kellett volna. Az udvariasság elutasításának épp az a lényege, hogy megtanuljunk az adott pillanatban cselekedni, hogy később ne bánkódjunk azon, miért nem cselekedtünk, amikor megtehetjük volna.

A nők számára azonban ez sokkal többet jelent. A szüleinktől tanult udvariasság, ahogy mindenekfelett, a legjobb meggyőződésünk ellenére viselkednünk kell, akár tetszik, akár nem, egy

tökéletes, rendszerszinten belénk nevelt személyiségjegyet, amit a minket elnyomni próbáló, manipulatív személyek jól ki tudnak használni. Az utcán úgy csinálunk, mintha meg se hallanánk, amikor valaki utánunk füttyent, és csak magunkban fortyogunk, ahelyett, hogy azonnal elküldenénk az illetőt a búbánatos francba. Nem szereljük le a bárban agresszíven nyomuló fickót. Néha pedig olyan kellemetlen vagy egyenesen veszélyes helyzetekben találjuk magunkat, amilyenekben a legkevésbé sem szeretnénk lenni, és azt sem mindig tudjuk, miért alakultak így a dolgok. És mindez azért történik, mert bunkónak lenni sokkal nehezebb és félelmetesebb, mint rendesnek és megbízhatónak.

Georgia véleménye a gyanús jelekről
és a Riot Grrrl-féle bátorságról

A kislányokat arra tanítják, hogy legyenek udvariasak, mosolyogjanak cukin, üljenek egyenes háttal, legyenek kedvesek és segítőkészek. Aztán azokból a fiatal lányokból nagy marha felnőttek válnak, akik éveken keresztül viselkedtek udvariasan a saját vágyaik, igényeik és biztonságuk kárára. Mivel én is egy ilyen kislány voltam, engem is így neveltek, és rohadtul elegendem van már ebből a hozzáállásból. Szóval mi lenne, ha azzal kezdenénk, hogy megosztjuk néhány gondolatunkat az egyik kedvenc Murderino csaktakiáltásról, ami a következő: Picsába az udvariassággal! Picsába a neveltetésünkkel! Picsába azzal az elvárással, hogy mindig mások igényeit helyezzük előtérbe! És ha már itt tartunk, picsába a férfiuralommal is! Tessék, kimondtam.

De elküldeni a picsába az udvariaskodást, sokkal könnyebb mondani, mint csinálni. Nekem is több év gyakorlásba telt, mire kezdtem ráérezni az ízére, mivel egészen addig mindig kedves voltam másokhoz.

1998 júliusában, egy hónappal azután, hogy elvégeztem a középiskolát, kiszabadultam végre a fullasztóan kertvárosias településről, ahol felnőttem a Narancsvideken, Kaliforniában. Épp

csak sikerült átcsúsznom a vizsgákon. Annyira csak egy hajszálon múlt az egész, hogy az igazgató, amikor szarrágó vigyorral az arcán átnyújtotta a bizonyítványomat az emelvényen, így szólt: „Kigondolta volna?” Erre összeszorított fogakkal azt tettem, amire tanítottak: udvariasan mosolyogtam, és átvettem a bizonyítványomat.

Azóta álmodoztam arról, hogy magam mögött hagyom az összes köznevelési intézményt és azok összes hülye szabályát, amióta egyszer óvodáskoromban büntetésbe kerültem, mert túl hangosan ásítottam. A felsőfokú végzettség megszerzése ezért olyan álmom volt, amiről szíves örömet lemondtam, hogy ne kelljen a szükséges szellemi és anyagi forrásokat előteremteni. Ehelyett inkább elköltöztem Los Angeles háromnegyed órányira lévő, óriási, rideg és őrült világába.

Los Angelesben mindig is otthon éreztem magam. Nemcsak azért, mert ott születtem, hanem mert tényleg kötődtem ahhoz a városhoz. Amikor egy olyan városban él az ember, mint ez, ahol nagyon sok ember megfordul, akkor rendszerint sok olyan személlyel találkozik a különböző standupos bulikban, akik valamelyik rendes, vidéki, középnyugati kisvárosból költöztek oda, hogy improvizációt tanuljanak, és el sem tudják képzelni, hogy valaki nemcsak hogy Los Angelesben szülessen, de ott is nevelkedjen, így elég gyakran kérdezték tőlem, hogy honnan jöttem. Soha nem tudok az ilyen kérdésre egyértelműen válaszolni, főleg azért, mert nem tudnám őszintén azt mondani, hogy a Narancsvidéken nőttem fel, mert az olyan, mintha a saját kocsim hátsó ülésén ülnék. A szívem Los Angeles felé húz, itt bújtam elő anyukám méhéből (pfuj!), de nem itt nőttem fel.

A dédszüleim kelet-európai bevándorlók voltak, akik 1920-ban az akkor még tanyavilágnak számító Los Angeles környéki földeken telepedtek le, Boyle Heightson, egy csomó másik zsidó bevándorlóval együtt. Később mindkét ági nagyszüleim üzleteket nyitottak a zsidók által hasonlóan sűrűn lakott Fairfax negyedben. Egy hentes- és egy borbélyüzletet. Később a szüleim iskola-társak lettek a Melrose Avenue-n lévő Fairfax High középiskolában. (Ez ugyanaz az utca, ahol a kedvenc, klasszikus régi ruhákat árusító butikjaim vannak.) (Később kifejttem.) De térjünk vissza 1998 nyarára, amikor beköltöztem szeretett nagymamám huszadik század közepén épített kétszintes házába, a belvárosba, ahol az anyukám is felnőtt, és beiratkoztam egy kozmetikus tanfolyamra.

Tizennyolc év után végre szabad lettem! Elvégre felnőtt nő voltam, a fenébe is! És elhittem magamról, hogy vagyok olyan pimasz és kitartó, hogy sikerül majd mindent megoldanom. Ilyen szempontból elég hülyék a tizennyolc évesek.

Hogy fizetni tudjam a kozmetikus sulit, pincérnői munkát vállaltam egy kis reggelizőhelyen Santa Monicában, ahol mindenféle különleges palacsintát sütöttek. A pincérnősködést mindig is olyan „felnöttes” munkának éreztem, és azonnal meg is szerettem, pedig a hely country stílusa miatt dolgozóként kantáros farmert kellett viselnem. Márpedig abban senki nem néz ki jól. Esetleg Chrissy Teigen², de még ő is azt mondaná rá, hogy „A francokat fogom én hordani ezt a szart!”.

Délelőttös műszakban dolgoztam, ami azt jelentette, hogy élvezhettem a strandidőt már kora reggel. Finom meleg volt, de

² Amerikai modell és tévés személyiség.

felhős volt az ég, ami egyfajta jólesően otthonos hangulatot kölcsönzött az étteremnek, amíg fel nem szállt délutánra a tengeri köd, és át nem vette a helyét a szikrázó dél-kaliforniai napsütés, ami káprázatosan fényes a szmog és füst ellenére, mely utóbbi lassan ölő méregként gyilkol bennünket, cserébe az évi 360 napsütés napért, ami rendben is van.

Egyik égett csésze feketekávéit ittam a másik után, és összebarátkoztam a szakáccsal, aki megsajnálta koffeinnel túltelített és alultáplált testemet, és rendszeresen odacsempészett nekem egy hatalmas áfonyás gofrit és némi szuperpropogósra sült szalonnát, hogy vigyem haza a műszak végeztével.

És amikor alultápláltságról beszélek, úgy értem, hogy a kilencvenes évek Los Angelesében jártunk, és én nem ettem. De ehhez valójában a kilencvenes éveknek vagy Los Angelesnek semmi köze, bár jó lenne ezekre fogni. Annyira könnyű élettelen dolgokat hibáztatni, ahelyett, hogy felelősséget vállalnánk a tetteinkért! Az étkezési zavar egész életemben elkísért, bár nagyon sokáig nem is tudtam, hogy gond lenne vagy abnormálisnak számítana, ha az ember éhezheti magát, hogy csinosabb legyen. Én a tipikus középosztálybeli, kertvárosi családi értékek szerint nevelkedtem, amik szerint a nő feladata az, hogy megszerettesse magát a férfiakkal, különben nem ér semmit, márpedig a férfiak az olyan szép és vékony nőket szeretik, akik nem panaszkodnak sokat. A kertvárosi háziasszonyok ezt nem mondják így ki kerek perec, de ha már láttál akár egy adást is a *Feleségek luxuskivitelben*ből, akkor tudod, hogy gyakorlatilag e jelszó szerint élnek. Ennek megfelelően nyolcéves koromban ijesztően vékony voltam. A gyerekek „Etiópna” csúfoltak az iskolában. Egyszerre bántó és rasszista szöveg! Ugye milyen okosak a gyerekek?

Az én buta kis formálódó agyammal elképzelni sem tudtam rosszabbat annál, hogy meghízzak. Kitől tanult a kis Georgia ilyen marhaságokat? Következő jelenet, a helyszín anyám szobája: anyukám meztelenül áll a tükör előtt, és marokra fogja hasa puha bőrét. Én is ott vagyok, és hallom, ahogy „kövérnek” nevezi magát, undorodó megvetéssel a hangjában. Nézttem őt és láttam, ahogy gyűlöli a saját testét, márpedig egy nyolcévesben mindenképpen nyomot hagy az ilyen viselkedés. A társadalom amúgy is iszonyat kegyetlenül bánt vele, mert anyám nemcsak hogy MÉRÉSZELT gömbölyű idomokkal mutatkozni, de ráadásul... (balra néz, jobbra néz, lehalkítja a hangját) *egyedülálló* szülő is volt! Micsoda arcátlanság ez! És a társadalmilag elfogadhatatlan egyedülálló anyai lét eredményeképpen magányossá és elszigeteltté vált, ami miatt csak a saját testét okolhatta az általánosan elfogadott magyarázat szerint.

Szerencsésnek tarthatod magad, ha sosem tartoztál azon gyerekek klubjába, akiknek része volt abban a felkavaró élményben, hogy intim bepillantást nyerhettek a szüleik szerelmi életébe. Mi, klubtagok általában így találkoztunk először a ténnyel, hogy a szüleink is emberek. Meghatározó élmény, bármilyen idősen is éri az embert.

A szüleim ötéves koromban váltak el, így az első sorból kísérhettem figyelemmel anyám ebbéli próbálkozásait. Társkeresési stílusát leginkább úgy lehetne nevezni, hogy „Férjet kell találnom, különben boszorkánnyá változom, és elégetnek a máglyán!”. Anyám kortalan szépség volt, sőt, most is az, ezenkívül okos és vicces is, de amikor éppen volt valakije, vérfarkas módjára a szemem láttára változott át tapasztalt, határozott és tekintélyt parancsoló nőből gyökeresen másvalakivé, aki teljesen idegen

volt az ő személyiségétől: egy elkéseredetten kapálózó, túlzóan kacér és megalázkodó nőcskévé olyan szar alakok mellett, akik végül mégis faképnél hagyták, anyám meg csak sírt. És igen, tudom, hogy ez kegyetlenül hangzik, de ezt a személyiségtorzító, mérgező férfisovinizmust nem a kisujjából szopta ki anyám. Tanult viselkedés volt ez nála. Azt tanulta, hogyha édes, engedelmes és szelíd nőként viselkedik, akkor jó eséllyel sikerül férfit fognia, más néven boldognak lennie.

Néztem, ahogy az egyik, érzelmi elköteleződésre képtelen, bajszos, volvós, egyedülálló apukától a másikig sodródott. Mind megígérte neki, hogy lehozza neki a csillagot is az égről, és teljesen levették a lábáról azzal, hogy kedvesek voltak a fura gyerekeihez: Asherhez, Leah-hoz és a legfiatalabbhoz, ahhoz a kis angyalhoz... hozzám. De idővel mindegyik apuka rájött, milyen egy hiperaktív, kaotikus, figyelemre éhes kis család vagyunk, ami egy vörösborral telt feneketlen mélység (anyám esetében) és apakomplexusok képében (nálunk gyerekeknél) (és talán anyám esetében is, de ezt most inkább hagyjuk) mutatkozott meg.

De figyeljetek ide! Ne éreztétek rosszul magatokat anyukám miatt, mert az egyik, érzelmi elköteleződésre képtelen, volvós apuka végül mégiscsak elkötelezte magát anyukám mellett, és vele maradt. Anyám és John tizenöt éve vannak együtt, és mi, hiperaktív kölykök mindannyian imádjuk Johnt.

Amikor középiskolás koromban érdeklődni kezdtek irántam a fiúk, azt a viselkedést utánoztam, amit láttam: odaadó voltam mindenekfelett, és megtettem mindent egy kis figyelemért. Annak idején, a húszas éveimben annyira szégyelltem, hogyan vesztettem el a szüzességemet, hogy senkinek nem mondtam el az igazat, aki kérdezte, még azoknak a fiúknak sem, akikkel jártam.

Mindig arra vágytam, hogy a szüzességem elvesztésének valami kedves és romantikus története legyen, de néha másképp alakulnak a dolgok az életben.

Akkoriban hozott döntéseim (lásd a „Georgia jól megalapozott döntéssel mellbimbópiercinget rakat be” című részt) nem azon alapultak, hogy mi a legbiztonságosabb számomra, és hogy tudok a legjobban gondoskodni magamról. Ez a fajta gondolkodás fényévekre volt tőlem.

Sötét idők voltak azok. A legtöbb döntésem azon a sok szarágón alapult, ami valahogy beférkőzött a fejembe, és ami miatt meggyőződésemmé vált, hogy ronda vagyok, buta és értéktelen, pedig bőséges bizonyíték állt rendelkezésre ezeknek az ellenkezőjéről. És ez a meggyőződés kizárta azt, hogy ne rohanjak a pszichológussal, ragaszkodjak ahhoz, hogy óvszert használjunk, vagy egyszerűen annyit mondjak: „Hagyd abba!”

Az olyan lányok, mint én, nem tudtak kiállni magukért, mert mi azt tanultuk, hogy annyit érünk, amennyit az a férfi gondol rólunk, aki szerelmes belénk.

Egy pillanatra félbeszakítom ezt az éjsztét beszámolót, hogy megnyugtassalak: nincs semmi baj! Az, hogy szeressem magam és döntsem el, mennyit érek, olyan fogalmak, amiket végül sok-sok hiba és csillió órányi terápia árán tanultam meg (lásd „Georgia tíz legfontosabb »Te szent szar!« pillanata”). Mostanra kb. 99%-ban meggyógyultam.

Mire tizenhat éves lettem, egyre magabiztosabbá váltam azáltal, hogy felvállaltam eredendő furcsaságaimat. A helyi punk mozgalom a maga dühös, mindent elutasító vadságával sokat segített. Doc Martens bakancsot és szakadt harisnyákat hordtam, és az egyik reggel, iskolába menet egy biztosítótűvel átszúrtam a

szemöldökömet azért, mert: *Csak és kész!* Megismerkedtem más, hasonló csonka családból származó kívülállókkal, akiknek elege volt már abból, hogy igyekeztek beilleszkedni ebbe a képeskönyvbe illő kertvárosi milióbe, ahol mindent bézs és tojáshej színűre festettek, és együtt élveztük a számkivetett létet.

Egy szombat délután elmentem örökös szomszédunkkal, Szanazzal, egy rasztás hajú hippivel, aki pacsuliolajat használt dezodor helyett, egy jótékonyági rendezvényre, amit a „Bombák helyett ételmezt” szervezet javára tartottak. Az eseményt a kedvenc zenés szórakozóhelyemen, a Koo’s Caféban (isten nyugosztalja) tartották. A Koo’s lényegében csak egy egykori mesterember rozoga, két hálószobás háza volt a Narancsvidék rossz hírű részében. Így visszatekintve akár meg is halhattam volna ott, amilyen tűzveszélyes hely volt. Számomra azonban tizenhat évesen maga volt a Paradicsom... egy penészes, düledező Paradicsom.

Turnézó és helyi zenekarok léptek fel a csupasz nappaliban, ahol az emberek izzadva kiabálták, énekelték velük a számokat, aztán kitódultak a ház elé, hogy gyatra füvet szívjanak és mindenféle sületlenségeket hordjanak össze. A jótékonyági esten különböző felszólalók mondták el a magukét, és én épp akkor léptem be, amikor egy lány a seattle-i punk mozgalomból beszélt az előtte egy iskolás csoport módjára törökülésben ülő kisebb hallgatósnak. A kilencvenes évek grunge stílusa követőinek egyenruháját viselte, egy túlméretes flanelinget egy cuki baby-doll ruha fölött, hozzá tépett harisnyát, kislányos hajcsatokkal tűzte fel a loncsos haját, a szeme túl vastagon volt kihúzva, a kézitáskája pedig egy régi szuperhősös uzsonnásdoboz volt.

A női nem felemeléséről beszélt. Arról, hogy a nők sokkal többre képesek, és sokkal többet érdemelnek, mint hogy

belekényszerítsék magukat a nekik kitalált alávetett szerepbe. Arról, hogyha leribancoznak azért, mert többre vágysz, és ezért hajlandó is vagy tenni, akkor csak hadd nevezzenek úgy. Arról, hogy a „feminizmus” nem szitokszó. Ez egy életbe vágóan fontos küzdelem, és az is marad, egészen addig, amíg a kislányok nem ugyanabban a szellemben nőnek fel, mint a fiúk, vagyis hogy higgyenek magukban és abban, hogy fontos az, amivel hozzájárulnak a világhoz.

Feminizmus volt ez, amiről korábban elhitették velem, hogy csúnya szó, de amit most punk-rock köntösben táltak fel nekem. Riot Grrrl volt a mozgalom neve. Érdekes adalék, hogy ez a név részben onnan származik, hogy ha a férfiakkal csak egy másodpercig is úgy bánnának, ahogy a nőekkel bánnak már ősidők óta, akkor kitörne a lázadás. Azonnal benne akartam lenni.

Egész gyerekkoromban önbizalomhiánnyal küzdöttem, és földig hajoltam az olyan népszerű lányok előtt, akik hallani sem akartak rólam, és akik már megkapták az első hitelkártyájukat, szigorú szabályok szerint öltözködtek, és drága ruhákat hordtak. Ezek után hálás szívvel fogadtam a nők felemeléséről szóló

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

punk-rockba csomagolt üzenetet, amire oly nagy szükségem volt. A feminizmus harmadik hullámában megjelent újságokat olvastam, és éjjel-nappal olyan „női zenekarokat” hallgattam, mint a Bikini Kill vagy a Sleater-Kinney.

A magamban mélyen eltemetett magabiztos énem diadalmasan rázta az öklét, és végre elkezdtem *kedvelni* magam, ami egy teljesen új és ismeretlen érzés volt. Örömmel tekintettem minden, korábban gyűlölt tulajdonságomra – a hiperaktív, csodabogár természetemre, a lapos melleimre –, és már nem éreztem szükségét annak, hogy akár a saját káromra is, de megkedveltessem magam mindenkivel.

Végül elvégeztem a középiskolát, és Los Angelesbe költöztem, ahol úgy éreztem, senki nem szarakodhat velem. A kozmetikus suliban barátaim is lettek, és pincérnői állást vállaltam egy